

Seminar Reflections

Wightman Weese

Four days was not a long time to spend with a group of fifteen men and women—dedicated people who already sense a deep need of developing literature for the church in Cambodia. But those four days, September 1–4, 2003, convinced me that all the desire and commitment needed to make a vital contribution was highly visible in this gathering.

My willingness to come to Cambodia, as a writer and editor, and with some publishing experience both in magazine and book publishing, was based on several assumptions.

First, I assumed that all writing—no matter in what language—had structures close enough in form to be workable, and that such structures could be taught through translation and language interpreting. I wasn't really sure it was true, but the week's experience brought some new insights into the nature of the scriptures, its literary forms, and language itself.

Evangelical Christianity is based on the belief that the original biblical languages of Hebrew, Aramaic, and *koinē* Greek were God-ordained. God, who brought about the consequences of the Tower of Babel in the confusion of languages, planned that the Word of God that would come down to all humankind through these

three languages would adequately convey sacred truth. Bible translation efforts since then have called for the best scholarship and linguistic skills to replicate this sacred truth in languages that would be understood by “every tribe and language and people and nation.”¹

Even the most cursory examination of Scripture reveals a number of literary forms—extended narratives, dialogue, and a rich array of figurative language and literary devices. Accurate renditions of these forms have proven that even the colorful nuances of these forms can survive translation efforts.

I came to see in a new way while in Cambodia that these literary structures are manageable in Bible translation. So it seemed safe to assume that some basic literary forms are in fact universal. Writing forms have evolved in other parts of the world to communicate to a fast-moving society with an ever-decreasing attention span. There is no reason not to believe that the same writing forms will be needed as well in what is becoming a fast-moving culture in Cambodia.

Everyone at that gathering would agree with me, I am sure, that it won't be easy to provide the churches and Christian leaders in Cambodia with a wealth of Christian literature—commentaries, inspirational materials, education and evangelism tools to meet the needs of a growing church. As an outsider looking in, as I was during the September Writer's Seminar, I was delighted at what I saw. In spite of certain limitations on the development of writers, editors, and publishers, the vision of those gathered for the seminar, appeared in every way to be an exceptionally good beginning.

So, as an outsider looking in, I will be praying for the Cambodian church and its leaders what I believe to be the most needs are:

1. A church on its knees in prayer for unity and a spirit of Christlike humility to see you through some potential. Scripture challenges us to that kind of a teachable spirit: “Do nothing out of selfish ambition or vain conceit, but in humility consider others better than yourselves. Each of you should look not only to your own interests, but also to the interests of others.”²

¹Rev 5:9.

²Phil 2:3–4.

2. A commitment of time by the best-educated and spiritually mature people in the Cambodian church to understand the difference between what is “urgent” and what is “essential for the future.” A ministry in a church that is already experiencing the blessing and nurturing truths that are coming across the pulpits to the pages of literature that will bless others also, now and in years to come.

3. A concentrated effort to restore classical language—Khmer and others—to the education system of both public and private and Christian schools. The 1611 Authorized Version of the English Bible, clumsy as its language seems to be today, provided for centuries a standard of English usage. The writings of William Shakespeare also contributed to the stability of the language. Khmer needs also some such stabilizing body of literature. Further work in developing Christian literature needs clear language standards in order to stand the test of time.

Many nations around the world are on the brink of imploding, just as Cambodia did several years ago. The example that the Cambodian church can set may provide a valuable model of how a recovering church can aid in the redevelopment of a recovering nation.

Some of us outsiders looking in are hoping, praying, and desiring not to control or manipulate, but to offer constructive help in any way we can. We are aware of the potential dangers pointed out in Uon Seila’s insightful and instructive article in the July Issue of *Honeycomb*.³ It would be wrong for anyone on the outside to try to inject alien and divisive cultural or theological ideas into the Cambodian church, especially at this critical time of recovery.

All in all, I was enlightened and encouraged by my short visit. I didn’t get to meet many people during my short stay in Phnom Penh, but the fifteen leaders whom I met through the seminar will be very much in my prayers and in my thoughts in coming days as I have opportunities to share what I learned there.

²Phil 2:3–4.

³Uon Seila, “Cockfight in a Common Nest,” *Honeycomb* 4/2 (July 2003): 10–15.

Three Parables

(1) The Heart of the Father

TRUONG Leapromluc

After eating a meal one rainy Sunday evening last month, I sat down to watch the national and international news on TV. My children also sat around me. The news described some young people who had been arrested for the fearful drug addiction that affects our neighboring country. Suddenly one of my daughters turned to her brother, “Oh *Bong Kha*, what happened to your friend who was addicted to drugs?”

The brother answered, “You mean Rithy? He is healed.”

When I heard my children talking this way about his friends I asked my older son, “Kha, who is Rithy? What happened to him?”

My older son told me everything. “Mother, you remember. Rithy studied with me in Baktouk High School, and he used to come to our house. Rithy is the son of Uncle Brak Sambath, who has huge villa in front of Toulkok. His father is very rich; they have several cars. When he completed high school he went to study at the National

Institute of Management near Wat Phnom. Just two years ago he earned his bachelor's degree."

"After finishing college, why did he fall into drug addiction?" my other daughter asked.

My older son continued, "Life is very easy for rich children, unlike the poor who can do nothing. We are too short to reach anything. After earning his degree, Rithy asked his father to give him money to open a tourism business in Siem Reap. Because father favors him and always gives him whatever he asks, he agreed, and gave him a lot of start-up capital.

"Rithy began well as a business owner, but later he became acquainted with friends who enticed him to do many bad things for kicks. Now he was learning bad habits from a neighboring country—going places, drinking, getting girls for his business. Finally he became addicted to drugs. As a result he lost his credit as a moral and knowledgeable young man, and his company closed its doors. He had nothing.

"Later he realized that he had wasted everything that his father had given him. Not only that, he had also become addicted to drugs—something that society hates. After contemplating all this, he decided to come back to Phnom Penh to apologize to his father, even though he was scared that his father would punish him severely.

"When he arrived home he was so afraid he almost could not go inside. But when his father saw how very skinny he was, he felt great pity for him. When Rithy saw his father, he knelt down and begged his father's forgiveness, but his father lifted him up and called all his brothers and sisters to come and welcome him home. Then he found a good doctor to treat him until he got better. This year his father sent him to another school to get his doctor's degree."

At that time my youngest son said, "Rithy's father is very kind; he loves his son so much."

All the words that my son says remind me of the prodigal son in the Bible. Jesus told this parable to the Pharisees to teach them about God's compassion for us. We as his children do many wrong things against him, but our Heavenly Father forgives all our sin when we turn back to him.

This story also reflects to us the problems of present society, and reminds us to carefully teach our young people not to fall into those bad things. Don't conform to this world. Watch out for the influence of the culture of our neighboring country that may lead us to fall into this destruction. We all know that young people are like young bamboo. If they don't value their lives as belonging to God, they may end up practicing the immorality that society hates. Our young people must not become like salt without taste. Therefore they must think carefully about making friends, listening carefully, controlling themselves, not loving money, and living with integrity. As good citizens we must unite together to build up our society to be pure and peaceful.

(2) Faithful Servant

LONG Sambath

Two Americans, Dale and Rick, went for a stroll in a town in Siem Reap province. While walking Dale touched his pocket—and a shock ran through his body when he realized that his passport and the \$1,000 that had been there were gone. Dale and Rick grew very nervous, and searched everywhere on that day in 1999.

While he was searching, a Japanese man approached him. “What is your name?” he inquired. Because Dale was so worried he snapped back, “What is *your* name?” Then he continued his search.

After a while the same fellow approached Dale again. “What is your name?” he repeated. “What is *your* name?” Dale again retorted. Still later the Japanese man came to him one more time with the same question. Dale started to grow curious, and this time answered in a polite manner, “My name is Dale.”

“What is your family name?”

“My family name is Jones.”

“What are you looking for?” the stranger asked. Then he took out a picture and asked, “Is this yours?”

With surprise he took the picture in his hand. "Yes, this is mine!" he replied.

That Japanese man then returned the more than \$1,000 and passport that had fallen from Dale's pocket. Dale was very happy ... but at the same time sorry about his bad attitude and behavior toward the Japanese man. He should not have used impolite words with him. Dale apologized and thanked the man for finding and returning what had fallen from his pocket.

This Japanese person was a faithful man. Do we have people like him in the Christian community? How many of our leaders have this kind of commitment to keep themselves pure by fearing God? Jesus said, "If you love me, you have to obey my commandments. You have to carry your cross everyday." God did not create people to act any way they want, but rather to obey and worship Him only. True worship takes place not just inside the church once a week, but should be our activity every minute in praise of His name. If you do not do good to people, how can you say that you are glorifying God?

We must not forget to do good, although we remember that good works do not save us. We received salvation to do good works, and to do them with gladness of heart. This Japanese man did good with gladness. Most people would not be willing to give up something valuable they found and could keep, but this Japanese man wanted to keep purity of heart as the pattern of his life.

People often do not practice good because we have been born into a sinful world. Sin leads us to do bad things. Good works cannot happen unless there is a motivating strength inside, and that strength is love.

The Son of God came to this world not because somebody forced him to come; he came voluntarily out of obedience to his Father and love for humanity. Because of love he sacrificed his life for our sake. To do good honors him and shows that the love we have toward him is not enough. Faithfulness requires total commitment to him.

The Japanese man wanted to return the passport and money even though the owner at first treated him rudely and impolitely.

To fulfill his plan Jesus confronted the Pharisees and the teachers of the law although they mocked and crucified him.

Commitment is the strong foundation for a leader and also is the underlying strategy that leads to success in every endeavor.

Finally, Jesus is giving you time to return to him. Let him give you strength and mold your life so you may become like a diamond that shines brightly to the lost world. Whatever situation you are in, God still needs you. You are an example to other people by your good work and loyalty to what you are doing. One day you will meet Jesus and He will say, “You have been a good, faithful servant; please come and be happy with me” (Matt. 25:21–22).

(3) My Father and Love

SAOKHON Sireyvath

Talking about Cambodia reminds us of the famous Angkor Temple, which draws many people to visit it at least once in their life time. But we also remember the dark age of the Pol Pot regime when millions of Cambodian lives were lost. There is no exact answer to the questions of what happened to all the people then.

I also am one of those who endured that horrible time. On April 17, 1975 all who lived in the city were forced by black-shirted soldiers to leave for the various provinces of Cambodia. My family was among them. Along the way were crowds of people. My father and family were unsure of where to go; we just followed the crowds. At that time I was only six years old. My father said, "Come, I'll carry you," and he carried me and later put me on his back. When I was on his back, I felt very happy and warm. Nothing could compare with this peace. While we are walking along the way I frequently asked my father, "Father, father, are you weary?" He answered, "No." I asked him many times about what I was seeing but didn't understand. Often time we laughed together and were very happy.

This reminds me of the love between a father and his son. God is not different—he loves us as his children, he protects us, he carries us away from the trouble that arises from sin. His love means that he never complains, but continually protects us in all circumstances because he loves us as his children. The Bible says, “... in the wilderness ... you saw how Yahweh your God carried you, as a father carries his son, all the way you went until you reached this place” (Deut 1:31).

- Whenever son face a problem, the father always protects him.
- Protection is love.
- In his love God sacrifices everything to protect and care for us.

Conclusion

Perhaps the preceding has prompted *you* to write an article for *Honeycomb*. If so, we offer, with tongue in cheek, the following advice to our English authors:

Advice to Our Contributors “How to Write Good”

1. Avoid run on sentences they are hard to read.
2. About sentence fragments.
3. It behooves us to avoid archaisms.
4. Also avoid awkward or affected alliteration.
5. Don't use no double negatives.
6. If I've told you once I've told you a million times: don't exaggerate.
7. Avoid commas, that aren't necessary.
8. Verbs has to agree with their subjects.
9. Likewise, pronouns have to agree with its referents.
10. Use of the passive voice should be avoided.
11. Never use a long word when a miniscule one will do.
12. Don't verb nouns.
13. Kill all exclamation marks!!!!!!
14. When dangling, don't use participles.
15. Who needs rhetorical questions?
16. Never, under any circumstances, use repetitive, repetitious redundancies.
17. Proofread carefully to sure you didn't any words out.
18. Eschew obfuscation, and employ the vernacular.
19. Prepositions are not words to end sentences with.
20. Avoid ampersands & abbrevs., etc.
21. Parenthetical remarks (however relevant) are unnecessary.
22. Remember to never split an infinitive.
23. Contractions aren't necessary.

24. Foreign words and phrases are not à propos.
25. One should never generalize.
26. Eliminate quotations. As Ralph Waldo Emerson once said, "I hate quotations. Tell me what you know."
27. Be more or less specific.
28. One-word sentences? Eliminate.
29. Even if a mixed metaphor sings, it should be derailed.
30. Beware of irregular verbs that have crope into our language.
31. Last but not least, avoid clichés like the plague (they're old hat).

អ្នកនិពន្ធសំរាប់កម្ពុជា

សេចក្តីផ្តើម

"ការអានធ្វើឲ្យមនុស្សពេញលក្ខណៈផ្នែកចំណេះដឹងការចូលរួម នៅក្នុងសន្តិបាតធ្វើឲ្យមនុស្សប្រុងប្រៀបខ្លួនដើម្បីបំរើការងារ ចំណែកឯការនិពន្ធធ្វើឲ្យមនុស្សដឹងច្បាស់ពីអំណោយទានរបស់ខ្លួន" ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាលោក ហ្វ្រង់ស៊ីស បេកខនសរសើរយ៉ាងច្បាស់ចំពោះលក្ខណៈពិសេសនៃការនិពន្ធ។

មែនហើយគាត់និយាយនោះពិតជាត្រឹមត្រូវមែន ។ ការសរសេរហើយសរសេរទៀតផ្តល់ឱកាសឲ្យអ្នកនិពន្ធបានសំរួចពាក្យសំដីរបស់ខ្លួនរហូតដល់កិតមួយដែលខ្លួនចង់និយាយឲ្យគេបានដឹង ។ នេះគឺជាការសប្បាយរីករាយនិង ចំណុចខ្លាំងនៃការប្រើស្លាបប៉ាកា ។ ពាក្យសំដីដែលនិយាយផ្តល់មាត់អាចបំពេញនូវសេចក្តីត្រូវការក្នុងមួយគ្រាបានមែន តែសិល្បៈនៃការនិពន្ធជាពាក្យស្លោក តែងសេចក្តី ឬ ការចងក្រងជាប្រជុំរឿងព្រេងជាដើមអាចនិរន្តរ៍ផ្នែកអក្សរសិល្ប៍ឲ្យក្លាយជាគ្រាប់ពេជ្រដែលមានស្និទ្ធិផ្នែក ។ ពាក្យសំដីរបស់អ្នកល្បីៗនៅលើសាកលលោកជាច្រើនកើតចេញមកពីការខិតខំ សិក្សាស្រាវជ្រាវយ៉ាងលំបាកពីអក្សរសិល្ប៍មុនពេលដែលអាចនិយាយចេញមក។ ការនិយាយវែងដែលមិនបានប្រៀងទុកនោះតែងតែវង្វេងចូលក្នុងពាក្យពេចន៍ឥតបានការ និងមិនចាំបាច់ត្រូវនិយាយ ។ ការកែសម្រួលអត្ថបទជួយកាត់សំអាតពាក្យពេចន៍ដែលមិនសម និងកាត់តម្រឹមពាក្យដែលនិយាយច្រំដែល ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការសរសេរធ្វើឲ្យមនុស្សក្លាយជាមានលក្ខណៈសម្បត្តិពិតប្រាកដបាន ។ លោក អាធីហាន់ត៍ នៅពេលថ្មីៗបានលើកឡើងជាយោបល់

សង្កត់ធ្ងន់ទៅលើភាពជាក់លាក់នៃការសរសេររបៀបទៅនឹងការប្រាស្រ័យ
ទាក់ទងដោយប្រើភ្នែកគឺវាសមនិងជំនឿរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ^១ ។

សំណេរទំនងជាបិតបេរនៅយូរអង្វែងជាងគេ ។ ពាក្យសំដីរបស់
អ្នកពូកែនិយាយអាចដាក់ក្នុងត្រចៀកអ្នកស្តាប់ប្រហែលជាត្រឹមមួយខែប៉ុន្តែ
ឯសំណេរវិញអាចជួយជាគំនិតដល់មនុស្សរាប់ជាន់ឯណោះ ។ សៀវភៅ
អត្ថបទ សំបុត្រគេអាចទាញយកចេញពីលើផ្ទៃមកអានហើយសញ្ជឹង
គិតបាន ។ ពិចារណាឲ្យបានយល់ស៊ីជម្រៅ ពាក្យសរសេរអាចចាក់បូសជ្រៅ
នៅក្នុងចិត្ត និង គំនិតរបស់មនុស្ស ។ វាអាចឈរជាស្នូលរបស់រហូតដល់
រាប់ទសវត្សរ៍ ។ អេបិលមិនមែនគ្រាន់តែជាម្នាក់ដែលនៅកំពុង " និយាយដាស់
ភ្លើងដល់មនុស្សផងទាំងពួងប៉ុណ្ណោះទេ ទោះបីជាគាត់បានស្លាប់បាត់ស្លូន្យទៅ
ហើយនោះ " ។ លោក ប៊ូល អេសាយ និង យ៉ូហានក៏ដូចគ្នាដែរគឺសំណេរ
របស់អ្នកទាំងនោះ ផ្តល់ជីវជាតិដល់ព្រលឹងមនុស្សរាប់សតវត្សរ៍មកហើយ
បន្ទាប់ពីអ្នកទាំងនោះ បានបន្តមកឲ្យមនុស្សជំនាន់ក្រោយៗមកទៀត។

ការសរសេរជាធម្មតាមានការបែងចែកយ៉ាងច្រើនសម្បើម។
ការបោះពុម្ពផ្សាយពីខិត្តប័ណ្ណ និង សេចក្តីអធិប្បាយរបស់បណ្ឌិតលូធើរ គឺមាន
សន្ទុះលឿនខ្លាំងក្លា និង ចាក់បូសយ៉ាងជ្រៅនៅក្នុងការកែទម្រង់របស់គាត់
គឺផ្ទុយគ្នាស្រឡះពីការស្តាប់របស់លោកហាស និងក្រុមអ្នកគាំទ្រដល់គាត់ ។
សម្ភារៈដែលចេញពីការសរសេរគឺត្រូវចំណាយទុនតិច ប្រើបច្ចេកវិជ្ជាទាប តែជា
មធ្យោបាយបង្វែរគំនិតដល់មនុស្សយ៉ាងច្រើនសន្លឹកសន្លាប់ណាស់ ។

^១ Arthur W. Hunt III, *The Vanishing Word: The Veneration of Visual Imagery in the Postmodern World*, Focal Point series, gen. ed. Gene Edward Veith, Jr. (Wheaton, Illinois: Crossway, 2003).

តែគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ដែលខិត្តប័ណ្ណផ្នែកអក្សរសិល្ប៍ខ្មែរ និង អ្នកនិពន្ធដែលបានផលិតអក្សរសិល្ប៍ទាំងនោះបានទទួលនូវការរងឈឺចាប់ នៅក្នុង ចន្លោះឆ្នាំ ១៩៧៥ និង ១៩៧៩ ។ ការធ្លាក់ចុះនៅពេលនោះបណ្តាលឲ្យ មានសន្ទុះលឿនយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលសព្វថ្ងៃនេះ ។ ជនជាតិខ្មែរដែលជាជន សាមញ្ញមិនមែនជាអ្នកនិពន្ធ ឬ ក៏មិនមែនជាអ្នកចេះអានអក្សរជ្រៅជ្រះប៉ុន្មានដែរ (តែសប្បាយចិត្ត និង ករណីលើកលែងទាំងឡាយនោះ)។ ការនោះហើយដែល មានការផ្លាស់ប្តូរ។ ចំណែកឯក្រុមជំនុំវិញនោះគឺត្រូវតែមានការផ្លាស់ប្តូរ បើក្រុមជំនុំត្រូវបំពេញតួនាទីរបស់ខ្លួនក្នុងការបង្រៀនអ្វីៗទាំងអស់ដែល ព្រះអម្ចាស់បានត្រាស់បង្គាប់មកនោះ ។

ដើម្បីលើកស្ទួយជួយថែពន្លកថ្មីនៃអ្នកនិពន្ធគឺស្ថុបរិស័ទខ្មែរ គម្រោង កម្មវិធីហ្វឹកហ្វឺនធីម៉ូថេ នៅក្នុងពេលថ្មីៗនេះបានរៀបចំសិក្ខាសាលាពីរ។ សិក្ខាសាលាទីមួយនោះបានបង្រៀនដោយអ្នកនិពន្ធខ្មែរដែលធ្លាប់សម្រេចបាន នូវការនិពន្ធផ្សេងៗគឺលោក បុណ្ណាបុស គង់ ជនសុផ អ៊ុន សិលា និង លោក សុខ ព្យុបអារុណ ។ ពីរអាទិត្យក្រោយមក យើងបានជ្រើសរើសមនុស្ស មួយក្រុមដែលបានចូលរៀននូវវគ្គសិក្ខាសាលាទី ១ នោះ ឲ្យចូលរៀនបន្ត ៤ ថ្ងៃថែម ទៀតជាមួយលោក វ៉ែម៉ាន់វិស៍ ដែលអញ្ជើញមកពីក្រុមអ្នកបោះពុម្ពនៃ រោងពុម្ពផ្សព្វផ្សាយ ។ នៅពេលចុងបញ្ចប់សិក្ខាកាមតម្រូវឲ្យសរសេរជារឿង ប្រៀបប្រដូចខ្លីៗ ។

នៅខាងក្រោមនេះគឺជាអ្វីបានឆ្លុះបញ្ចាំងឲ្យឃើញចេញពីសិក្ខាសាលា ទីពីរ គឺជាសិក្ខាសាលាអ្នកនិពន្ធដែលបានបង្រៀនដោយលោកវិស៍ នោះបន្ទាប់ មកសំណេររបស់សិក្ខាកាមបីរូប យើងបានជ្រើសរើសយក មកបោះពុម្ពផ្សាយ នៅក្នុងព្រឹត្តិប័ត្រសំណុំទឹកឃ្មុំ ។ យើងសង្ឃឹមថាអ្នកដទៃនឹងចាប់យកនិមិត្តក្នុង

២ ម៉ាថាយ ២៨:២០

៣០ សំណុំរឿង ៥/១ (តុលាការ ២០០៤)

ការហ្វឹកហ្វឺនដល់អ្នកនិពន្ធត្រីស្តុបរិស័ទខ្មែរ ជំនាន់ថ្មីនេះដើម្បីជួយឲ្យក្រុមជំនុំ
រៀបចំស្នាមប្រោះព្រះបន្ទូលដែលដុះត្រង់ឆ្ពោះទៅរកទិសដៅជាប់នៅស្ថិតស្ថេរ
និងមានអ្នកអាចបានច្រើនទូលំទូលាយ ។

បណ្ណាធិការ

ការសញ្ជឹងគិតពិសិក្ខាសារា

លោក វ៉ែម៉ាន វីស៍

រយៈពេលពេល ៤ ថ្ងៃ មិនមែនយូរប៉ុន្មានទេដើម្បីចំណាយពេលនោះ ជាមួយបុរស និងស្ត្រី ទាំង១៥ នាក់ ដែលជាមនុស្សមានទឹកចិត្តគិតចង់ជួយ អភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកអក្សរសិល្ប៍ដើម្បីជួយដល់ក្រុមជំនុំនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជានោះ ។ ប៉ុន្តែរយៈពេលបួនថ្ងៃគឺនៅថ្ងៃទី ១-៤ ខែកញ្ញា ២០០៣ នោះបានបង្ហាញឲ្យខ្ញុំ ឃើញថាបំណងចិត្ត និង ការប្តេជ្ញាចិត្តដែលចាំបាច់បំផុត ខ្ញុំត្រូវផ្តល់វិភាគទាន ដ៏សំខាន់នោះគឺធ្វើឲ្យខ្ញុំមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់ក្រឡេកក្នុងការប្រមូលផ្តុំនេះ ។

បំណងឆន្ទៈរបស់ខ្ញុំក្នុងការធ្វើដំណើរមកកាន់ប្រទេសកម្ពុជាក្នុងនាមជា អ្នកនិពន្ធ និង បណ្ឌិតការដែលមានបទពិសោធន៍ផ្នែកបោះពុម្ពសៀវភៅ និង ទស្សនាវដ្តីនោះ គឺខ្ញុំមានការសន្និដ្ឋានបួនប្រាំយ៉ាងដែលខ្ញុំ មាននៅក្នុងគំនិត ។

ទិដ្ឋភាពខ្ញុំសន្និដ្ឋានថាគ្រប់ទាំងសំណេរទាំងឡាយមិនថាឡើយជាភាសា អ្វីឡើយគឺមានរចនាសម្ព័ន្ធគ្រប់គ្រាន់ល្មមតាមបែបដែលអាចធ្វើការបាន និង ដោយសារមានរចនាសម្ព័ន្ធបែបនោះឡើយដែលអាចបង្រៀនបានតាមរយៈ នៃការបកប្រែ និង ការបកប្រែផ្ទាល់មាត់ផងនោះ ។ ខ្ញុំពិតជាមិនដឹងថា វាពិតជា ត្រឹមត្រូវមែនឬអត់ទេ តែបទពិសោធន៍ក្នុងមួយអាទិត្យនេះបាននាំមកនូវគំនិតស៊ី ជម្រៅថ្មីខ្លះចូល ទៅក្នុងលក្ខណៈរបស់បទគម្ពីរគឺតាមបែបអក្សរសាស្ត្រ និង ភាសាផ្ទាល់របស់បទគម្ពីរនោះ ។

ជំនឿត្រឹមត្រូវរបស់ខ្ញុំបែបដំណឹងល្អពីដៃផ្អែកទៅលើជំនឿដែលថា ភាសា ដែលគេបានសរសេរនៅក្នុងព្រះគម្ពីរដើមគឺជាភាសាហេព្រើរ អាវ៉ាមិក និងភាសាក្រេក ដែលព្រះជាម្ចាស់ទទួលស្គាល់ ។ ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានធ្វើឲ្យ មានផលវិបាកក្នុងការបំភាន់ភាសានៅក្នុងពេលបំផ្លាញប៉ម បាបែល ព្រះអង្គ បានមានផែនការថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវនាំមកឲ្យមនុស្សជាតិ ទាំងអស់នោះគឺត្រូវមកតាមរយៈបីភាសានេះ គឺល្មមគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការបង្ហាញ ពីសេចក្តីពិតដ៏ពិសិដ្ឋនោះបាន ។ តាំងពីនោះមកការខំប្រឹងប្រែងបកប្រែព្រះគម្ពីរ បានខំស្វែងរកអ្នកប្រាជ្ញ និង អ្នកមានជំនាញផ្នែកភាសាដ៏ពិសិដ្ឋនេះឲ្យទៅជា ភាសាទាំងឡាយដែល " មនុស្សគ្រប់កុលសម្ព័ន្ធ គ្រប់ភាសា និង គ្រប់ ប្រជាជាតិអាចយល់បាន " ។

សូម្បីតែសៀវភៅពន្យល់ពីបទគម្ពីរសង្ខេបភាគច្រើនក៏បង្ហាញឲ្យឃើញ ពីប្រភេទនៃអក្សរសិល្ប៍មានដូចជាការអធិប្បាយបែបពន្រីកអត្ថន័យ បែបសន្ទនានិងបែបរៀបតាមលំដាប់នៃការប្រើភាសាប្រៀបធៀបបែបអត្ថបដិរូប និង បែបខិត្តប័ណ្ណខ្លីៗ ។ ការបកប្រែដែលត្រូវចំរើនប្រភេទនៃអក្សរសាស្ត្រ

១ វិវរណៈ ៥:៧

ទាំងនេះក៏អាចបង្ហាញថាសូម្បីតែភាពស្រពិចស្រពិលពិបាកយកនៃទម្រង់បែបបទទាំងនោះក៏នៅតែអាចទៅរួចព្រោះតែនារខំប្រឹងប្រែងនៃការបកប្រែ ។

ខ្ញុំបានមកឃើញនូវរបៀបថ្មីមួយ ដែលនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា រចនាសម្ព័ន្ធនៃផ្នែកអក្សរសិល្ប៍ទាំងនេះគឺអាចគ្រប់គ្រងបានក្នុងការប្រែព្រះគម្ពីរ។ ដូច្នេះទំនងជាអត់បញ្ហាអ្វីទេ ដែលខ្ញុំអាចសន្និដ្ឋានថារបៀបប្រើអក្សរសិល្ប៍ដ៏សាមញ្ញខ្លះៗគឺពិតមិនខុសគ្នាទៅនឹងប្រទេសដទៃប៉ុន្មានទេ ។ ការសរសេរមានការវិវឌ្ឍន៍ទៅមុខនៅក្នុងកន្លែងខ្លះនៃពិភពលោកយើងនេះដើម្បីប្រាស្រ័យទាក់ទងដល់សង្គមមនុស្សដែល ជឿនលឿនដែលការផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់នោះកាន់តែថយចុះ ។ គ្មានហេតុផលអ្វីដែលត្រូវមិនជឿថាសំណេរបែបដូចគ្នានេះដែរ នឹងត្រូវការជាចាំបាច់ក្នុងការឆ្លើយតប ទៅនឹងការចម្លើនលូតលាស់យ៉ាងឆាប់រហ័សផ្នែកទំនៀមទំលាប់នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។

មនុស្សទាំងអស់នៅពេលដែលបានចូលរួមសិក្ខាសាលាជាមួយគ្នាប្រហែលជាបានយល់ស្របតាមខ្ញុំដែរ ខ្ញុំជឿជាក់ថាវាមិនមែនជាការងាយស្រួលក្នុងការផ្តល់ឲ្យក្រុមជំនុំ និង អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំនៅក្នុងប្រទេសខ្មែរនូវសម្បត្តិដ៏ពិសេសនៃខិត្តបណ្ណផ្នែកអក្សរសិល្ប៍មានលក្ខណៈជាត្រីស្ថបរិស័ទមានដូចជា សៀវភៅពន្យល់ពីរបៀបបកស្រាយព្រះគម្ពីរ មេរៀនដែលផ្តល់នូវការស្រាយបំភ្លឺបទគម្ពីរសម្ភារៈសំរាប់អប់រំ និង សំរាប់ផ្សាយដំណឹងល្អ ដើម្បីបំពេញនូវសេចក្តីត្រូវការនៃការលូតលាស់របស់ក្រុមជំនុំបានទេ ។ នៅក្នុងឋានៈខ្ញុំជាអ្នកនៅខាងក្រៅសម្លឹងមើលមកខាងក្នុងនៅក្នុងខណៈដែលខ្ញុំបានចំណាយពេលនៅក្នុងពេលធ្វើសិក្ខាសាលាអ្នកនិពន្ធនៅក្នុងខែ កញ្ញានោះខ្ញុំសប្បាយចិត្តណាស់នូវអ្វី ដែលខ្ញុំបានឃើញ ។ ថ្វីត្បិតតែការអភិវឌ្ឍន៍អ្នកនិពន្ធបណ្ណាធិការ និងអ្នកបោះពុម្ពនៅមានកិរិយាពិតមែននិមិត្តរបស់អស់អ្នកដែលបានមកចូលរួម នៅក្នុងសិក្ខាសាលាបានលេចធ្លោឡើងនៅគ្រប់វិស័យទាំងអស់គឺជាការចាប់ផ្តើមមួយដ៏ល្អពិសេសក្រៃលែង ។

ដូច្នោះក្នុងនាមខ្ញុំជាអ្នកនៅខាងក្រៅ ខ្ញុំអធិស្ឋានសូមឲ្យក្រុមជំនុំ ខ្មែរ និង អ្នកដឹកនាំរបស់ក្រុមជំនុំឲ្យគេឃើញនូវអ្វីដែលខ្ញុំជឿត្រូវការចាំបាច់បំផុតនោះគឺ ៖

១. ក្រុមជំនុំត្រូវលុតជង្គង់ចុះហើយអធិស្ឋានដើម្បីឲ្យមានការចូលរួម និងមានស្មារតីបន្ទាបខ្លួនដូចជាព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យគេឃើញអ្នករាល់គ្នាតាមរយៈ សក្តានុពលខ្លះៗដែលអ្នករាល់គ្នាមាន ។ បទគម្ពីរបានលើកទឹកចិត្តឲ្យយើងមាន ស្មារតីជាអ្នកដែលអាចបង្រៀនបានគឺ " កុំធ្វើអ្វីដោយចង់ប្រកួតប្រជែង ឬ ដោយ អួតបំបោងឡើយ ផ្ទុយទៅវិញត្រូវដាក់ខ្លួនហើយចាត់ទុកអ្នកដទៃទៀតៗថា ប្រសើរ ជាងខ្លួន ។ ក្នុងចំណោមបងប្អូនម្នាក់ៗ កុំគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនឡើយគឺត្រូវ គិតដល់ប្រយោជន៍អ្នកដទៃវិញ" ២ ។

២. ការប្តេជ្ញាផ្តល់ពេលវេលាពីសំណាក់អ្នកមានកំរិតវិជ្ជាខ្ពង់ខ្ពស់ និង អ្នកមានភាពចាស់ទុំខាងដំណឹងនៅក្នុងក្រុមជំនុំខ្មែរ ដើម្បីឲ្យគេយល់នូវ ភាពផ្សេងគ្នារវាងអ្វីថា " ការបន្ទាន់ " និងអ្វីថា " ការចាំបាច់សំរាប់អនាគត " ។ គឺជាពន្លឺកិច្ចមួយដែលនៅក្នុងក្រុមជំនុំមានរួចទៅហើយ នោះ គឺជាព្រះពរ និង ការថែបំប៉ននូវសេចក្តីពិតដែលបានហូរចេញអាសនាណៃការអធិប្បាយ សូមឲ្យ ក្លាយទៅជាខិត្តប័ណ្ណដើម្បីឲ្យអ្នកដទៃទទួលបានព្រះពរទាំងនោះផង ឥឡូវនេះ និងប៉ុន្មានឆ្នាំខាងមុខ ។

៣. ការខំប្រឹងប្រែងផ្តោតអារម្មណ៍លើការស្តារឡើងវិញនូវភាសា ពី បុរាណគឺភាសាខ្មែរ និង ភាសាដទៃផ្សេងទៀត ដើម្បីប្រើជាប្រពន្ធអប់រំដល់ សាលាសាធារណៈ និង សាលាឯកជនព្រមទាំងសាលាគ្រីស្ទបរិស័ទផង ។ នៅព្រះគម្ពីរជាភាសាអង់គ្លេស ១៦១១ បែបដែលគេទទួលស្គាល់ស្របច្បាប់ នោះ មានភាពច្រើនព្រមព្រៀងក្នុងភាសារបស់ព្រះគម្ពីរនោះហាក់ដូចជាមាន នៅសព្វថ្ងៃនេះគម្ពីរជាភាសាអង់គ្លេសទាំងនោះបានផ្តល់ឲ្យមានការប្រើប្រាស់ជា

២ ក៏លើក ២:៣-៤

មាត្រដ្ឋានរាប់សតវត្សរ៍មកហើយ ។ សំណេររបស់រៀលលាម សេកខេស្ត្រា
ក៏បានរួមចំណែកក្នុងការរក្សាភាសាច្យមានស្ថេរភាពនៃតួអក្សរសិល្ប៍បែបនោះ
ដែរ ។ ការងារនៅដែរវង្សាយខាងមុខទៀត ក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍វិធានប័ណ្ណផ្នែក
គ្រឹស្តបរិស័ទនោះត្រូវការគំរូនៃភាសាដែលច្បាស់លាស់ដើម្បីឲ្យអាចឈរវឹងមាំ
បាននៅក្នុងពេលទទួលរងនូវការល្បងល ។

ប្រជាជាតិជាច្រើននៅជុំវិញសាកលលោកគឺកំពុងនៅលើតែមនៃការ
រំលំរលាយដែលបណ្តាលមកពីបញ្ហាផ្ទៃក្នុង ដូចជាប្រទេសកម្ពុជាបានទទួលរង
ក្នុងរយៈពេលប៉ុន្មានឆ្នាំ កាលពីអតីតកាលនោះអាចផ្តល់ឲ្យនូវគំរូដ៏មានតម្លៃ
ដែលក្រុមជំនុំអាចស្តារឡើងនូវស្ថានភាពដុនដាបនោះ គឺអាចផ្តល់ជាជំនួយ
ក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍ឡើងវិញរបស់ប្រជាជាតិដែលកំពុងរើប្ប ឡើងវិញពីស្ថានភាព
ដុនដាបពីអតីតកាល ។

ចំពោះយើងដែលជាអ្នកនៅខាងក្រៅគឺសង្ឃឹមអធិស្ឋាន និង មិនមាន
បំណងគ្រប់គ្រង ឬ ប្រើល្បិចជិះជាន់នោះឡើយតែគឺយើងត្រូវជួយស្ថាបនា
ក្នុងគ្រប់មធ្យោបាយដែលយើងអាចជួយបាន ។ យើងបានដឹងពីគ្រោះថ្នាក់
ដ៏សំខាន់ដែលបានចង្អុលបង្ហាញនៅក្នុងអត្ថបទរបស់លោក អ៊ិន សិលា
នៅក្នុងសំណុំទឹកឃ្មុំដែលបានបោះពុម្ពផ្សាយនៅក្នុងខែកក្កដា ។ វាជារឿងមិន
ត្រឹមត្រូវឡើយចំពោះនរណាម្នាក់ដែលនៅខាងក្រៅព្យាយាមនាំយក
ទំនៀមទំលាប់ដែលចម្លែក និង នាំឲ្យបែកបាក់ ឬ គំនិតផ្នែកទេវសាស្ត្រចូលមក
ក្នុងក្រុមជំនុំខ្មែរជាពិសេសនៅចំពេលដែលខ្មែរកំពុងខំស្តារឡើងវិញពីជម្ងឺ
សង្គមធ្ងន់ធ្ងរនេះ ។

ជាពិសេសជាងនេះទៅទៀតខ្ញុំបានទទួលនូវការលើកទឹកចិត្តនិង
សប្បាយរីករាយយ៉ាងក្រៃលែងចំពោះដំណើរមកទស្សនៈកិច្ចរយៈពេលខ្លីរបស់

១ អ៊ិន សិលា " មានដល់មិនស្គាល់ដៅសន្តាន " សំណុំទឹកឃ្មុំ ៤/២
(កក្កដា ២០០៣) ១០:១៥

៣៦ សំណុំរឿង ៥/១ (តុលាការ ២០០៤)

ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំមិនបានជួបមនុស្សច្រើនទេក្នុងរយៈពេលខ្លីនៃការស្នាក់នៅក្នុងទីក្រុង ភ្នំពេញរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែអ្នកដឹកនាំ ១៥ នាក់ដែលខ្ញុំបានជួបនៅពេលសិក្សាសាលា គឺមានន័យច្រើនណាស់នៅក្នុងគំនិតនិងក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំនៅថ្ងៃអនាគត ដែលខ្ញុំមានឱកាសដើម្បីចែកចាយនូវអ្វីដែលខ្ញុំបានរៀននៅទីនោះ ។

